

Došlo 29. IV. 1932 19 k 30
MAY 1932

MLADI PLAMEN

GLASILO BORCEV IN STRAŽARK

VSEBINA :

Mesec praznika / Mi smo eno / Solnce je posijalo /
O naši duši / Taborna ekonomija / Fotografiranje /
Kakšna mora biti dekleška organizacija? / Iz življenja va-
jencev / Socialnost pa taka! / Vrhovni pravilnik Zveze
Borcev in Stražark / Vodniki med seboj / Organiza-
cijski vestnik / Beli kot / Razgled / Na platnicah:
Z urednikove mize / Za šalo in za res.

»Mladi plamen«, glasilo Borcev in Stražark izhaja vsakega prvega v mesecu. Izdaja ga konzorcij. Odgovoren Slak Jože. Urejuje Štok Edi. Uredništvo v Ljubljani, Posavskega ul. 9/1, uprava pa na Miklošičevi cesti 22/1 (Delavska zbornica). Tiska »Slovenija« dr. z o. z., Ljubljana, Wolfova ul. 1. (Predstavniki A. Kolman.) List stane letno Din 24.—, posamezna številka Din 2.—, za Avstrijo letno Šil. 4.—, za Nemčijo RM 2'50, za ostale države S 0'75. — Čekovni račun Poštna hranilnica v Ljubljani št. 12.209 (»Ogenj«). Telefon št. 22—65. Rokopisov ne vračamo.

Z urednikove mize

Uredništvo »Mladega plamena« se je preselilo iz Delavske zbornice v svoje nove prostore v Posavskega ulici 9/1. Na ta naslov pošiljajte odslej vse dopise! Uprava pa ostane še nadalje v Delavski zbornici. Tja pošiljajte naročila in reklamacije lista.

Nadžkof Jeglič je na velikonočna voščila odpisal Centrali Krekovih družin ljubeznivo pismo. Pravi, da so mu voščila v imenu delavstva v posebno tolažbo. Prihodnost je sicer temna, toda obupati ne smemo. Na koncu pošilja vsem pozdrav in blagoslov.

V **zameno** za »Mladi plamen« dobivamo sledeče liste in revije: Angelček (Ljubljana), Bogoljub (Ljubljana), Beseda (Ljubljana), Čvetje iz vrtov sv. Frančiška (Ljubljana), Delavec (Ljubljana), Glasnik Srca Jezusovega (Ljubljana), Katoliški misijoni (Ljubljana-Groblje), Kres (Ljubljana), Luč (Zagreb), Mentor (Ljubljana), Mladi junak (Ljubljana), Mladika (Celje), Naša radost (Maribor), Naš rod (Ljubljana), Novi Skaut (Zagreb), Der Pfadfinderführer (Dunaj), Rozvoj (Bratislava), Skaut (Bratislava), Svoboda (Ljubljana), Vigred (Ljubljana), Vrtec (Ljubljana), Žar (Ljubljana), Zika (Ljubljana).

Dobivamo tudi: Allzeit bereit, glasilo švicarskih Skautov v Zürichu in Der Führer, mesečnik za vodnike in pomočnike delavskega mladinskega pokreta (nemška socialistična mladina), Berlin.

Skauti v Bitolju (Južna Srbija) so naročili deset izvodov »Mladega plamena« in se tudi sicer zelo zanimajo za nas.

Uprava poročila. Kdor »Mladega plamena« ne dobi, naj ga reklamira v teku osmih dni po izidu. Kdor pa pomotoma prejme morda več številki, naj odvišne vrne upravi.

Tej številki smo priložili položnice vsem tistim naročnikom, ki nimajo plačane naročnine vsaj za prvo četrtletje. Prosimo, da se jih poslužijo.

Za tiskovni sklad »Mladega plamena« je daroval I. Palčič, Ljubljana, Din 10.—. Od prejšnjega meseca „ 50.—.

Skupaj Din 60.—.

Posnemajte!

Naša priloga. Današnji številki smo priložili prospekt kolonij, ki jih priredi letos Vrhovni stan Z. B. S.

MLADI PLAMEN

LETO IV.

MESEC PRAZNIKA

ŠT. 5

Mesec praznika

Ko nas vse deli in cepi, ko se majejo smeri in nastajajo skupine, je za nas naš praznik tem bolj svet in potreben. Ena odrešilna misel je postavljena v njega. Moč vseustvarjajočemu delu, brez katerega ni nič, brez katerega je vse le prazen dim, obdan od oblasti, moč trpečim, množici, nositeljici bodočnosti. Praznik nas druži, daje nam zavest, da smo po svojem delu in trpljenju, ki ga doprinašamo, eno, ena sama velika družina, z enakimi potrebami in željami. Niti oceani niso meje, ki naj bi jih z orožjem branili. Delo, ki nam nalaga trpljenje, nas brani in druži.

Maj! Praznujemo praznik v svojih dušah. Samozavest je v nas. Mlad človek veruje v bodočnost in Borec veruje. Misel bo krik, zavest bo korak. Bo praznik, bo naš dan! Pripravljamo pot! Od krdela do krdela naj gre naša misel. Naše pričakovanje ne bo prazno. Bo še maj, pravi in veliki.

Ali hočemo tako, tovariši?

Mi smo eno

Fantje, mi smo eno, eno po isti volji in isti pripadnosti k isti ideji. Trden krog smo, ki ga nihče razbiti ne more. Ali si še spominjate besedi pri obljubi: »Podajte si roke še vi v znak neomejenega prijateljstva. Kar bo enemu odkrito, naj bo odkrito vsem, kar bo enemu težko, naj bo vsem težko in kar bo enega veselilo, naj veseli vse!« Naša dolžnost je torej, da imamo potrpljenje z napakami svojih borčevskih sopripadnikov, naša dolžnost je torej, da sopripadnike branimo in ščitimo z vsemi močmi. Na zunaj moramo biti ena veriga, ena misel in ena beseda.

Mi smo eno, to je naša disciplina! V tem je naš mladi ponos! Hočemo borčevskih vrlin! Ko smo eno, zmagujemo, smo nezlomljivi in korakamo prepevaje mimo tistih starih, ki nas ne razumejo, ker je pelin v njih srcih. Mi pa hočemo solnca, zanj se borimo, tega hočemo, tega dobivamo, ko smo vedno in povsod — eno!

Solnce je posijalo

Taborna povest.

(Nadaljevanje.)

V.

Zivljenje v taboru je postalo veselo. Pavletu se je zdelo, da je vse nekam lepše, odkar ga je zapustila skrb. Na Markovo pismo je odgovorila teta Ana z dolgim pismom, polnim samih tožba zoper Pavleta; ob koncu pa je vendarle pripomnila, naj ga le obdrže v taboru, »ako mislijo, da ga bodo odvadili trme«.

Nekoga dne pa sta prišla dva orožnika, da bi odvedla Pepeta Blekača, češ da je njegov oče naznanil policiji večjo tatvino denarja in da je tega dejanja osumil svojega sina, ki tam in tam tabori z Borci. Pepe ni bil niti preveč iznenaden, ko ga je Marko poklical in mu povedal, da sta prišla orožnika ponj, ker je osumljen tatvine.

«Jaz da sem ukradel očetu denar? No, ta si še kaj izmisli! Najbrže je že pozabil, da ga je sam zapil, saj so mu možgani že popolnoma ugasnili.»

«Kako pa govoriš o svojem očetu!» ga je pokaral Marko. «Kje si se pa učil spoštljivosti?»

«Nikjer,» je smeje se odgovoril Pepe. Potem je šel po svoje stvari in se veselo poslovil od vseh tovarišev.

«Na svidenje!» je zaklical, ko je bil z orožnikoma že onkraj Save.

Še istega dne pa je prišel v borčevski tabor gozdovnik Zvonko Figeč (mestni otrok, to je omembe vredno) in je prosil Marka, da bi smel ostati pri Borcih, ako je pri njih kaj bolj prijetno nego pri Gozdovnikih.

Marko je dejal, da zakaj pa ne; boji se le, da se ne bi ukanil v svojem upanju.

«Po tem pa Gozdovniki bržkone ne žalujejo preveč,» je pomislil.

Zvečer, pri večernem zboru, je bil Pepe glavni predmet pogovora. Pavle, ki ga je najbolj poznal, je pripovedoval nekatere zanimivosti iz njegovega življenja. Bile so take, da so se vsi zabavali ob njih.

Nekoga dne — n. pr. — v jeseni, je našel Pepe na bregu Ljubljane staro železno peč. To je bila preimienitna najdba, da bi jo kar tako-le pustil. Toda kaj bi z njo? Padlo mu je v glavo, da bi jo zakuril. In ko je to storil, se je spomnil, da bi se dala na nji prav lepo jabolka peči. Ker pa jih ni imel, jih je šel rabutat. Ko se je vrnil s polnimi žepi jabolok, že ni bil več sam, ampak ga je spremljala že jata tovarišev. In čez čas je nastala okrog peči pravcata jabolčna pojedina. Ko so bili siti, so šli po Pepetovi zamisli in po njegovem povelju prodajat pečena jabolka po cestah in hišah. Za izkupiček so si kupili cigaret in v kratkem je bilo vse vrtoglavo.

Pepe si je znal pridobiti denarja. Barantal je bolje od čiškega jesiharja in beračil bolje od vsakega malharja. Toda nikoli ni nabiral sam. Vzel je po navadi nekaj najbližjih pajdašev in so šli od hiše do hiše nabirat n. pr. za afriške Zamorčke.

«Kje pa imate tiste svoje Zamorčke?» so spraševale pobožne in naivne ženice in so jim metale dinarčke v puščico.

Ali pa so šli nabirat za venec umrlemu šolskemu tovarišu, ki ga pa seveda sploh ni bilo, ali pa je bil živ in zdrav ter še slutil ni, da nekdo nabira za njegov venec.

Nabrani denar pa je ponavadi romal v Zalaznikovo slaščičarno, ali pa se čudežno spremenil v Paurove piškote...

Tako so se taborjani prav imenitno zabavali ob Pavletovem pripovedovanju in v vseh očeh je dobil Pepe nekak junaški sij. Še Marko se je od srca nasmejal.

»Vsekakor,« je dejal, »je Pepe iznajdljiv in pogumen fant. V tem oziru mi je bolj všeč od tistih mestnih (in ne samo mestnih) polizancev, mehkužcev in mevž, ki jih skrbi samo to, kaj bodo papcali in pupcali, krvi pa ni v njih nikake in so za življenje nesposobni. Zdi se mi, da Pepe — kolikor ga poznam — ni hudobnega srca in bi verjel, da res ni ukradel očetu denarja, kot so ga obdolžili. V tem me tudi potrjuje to, da je prijavnica za taborenje podpisana od očeta, o čemer ne more biti dvoma. Nu, sicer bomo pa že še videli.«

Večerni zbor so zaključili nekoliko prej nego ponavadi. Za naslednji dan je bil namreč določen izlet na Stol in treba bo zgodaj vstati.

Vstali so s solncem, oprtali se z živežem za ves dan in so veselo odšli. V taboru je ostal le kuhar Mitja in Lovro, ki je bil ta dan čuvar tabornega ognja. Izletniki so šli nekaj časa po cesti, ki pelje v trg. Tja je šlo mnogo ljudi; nekateri s kravami in telicami; nekateri peš, drugi na vozeh. Očividno so šli na sejem.

»Nu, ker smo ravno tako-le sredi ljudi, pa jih nekaliko opazujmo!« je dejal Marko. »Ti, France, kaj bi dejal, zakaj drži ono-le dekle v rdečem krilu, roke tako proč od sebe?«

»Ne vem, zakaj.«

»Ne veš. Morda boš pa ti, Nace, vedel? Tudi ne veš. Prav. Bom pa sam povedal. Meni se zdi, da zato, ker je vajena umazanih del, n. pr. mešati po zemlji in po pomijah, kidati gnoj in tako dalje, ter se sedaj, čeprav ima čiste roke, boji zamazati praznje oblačilo. Včasih vidite človeka, ki si je nataknil manšete, kako drži prste narazen, kakor bi se bal, da mu manšete zdrsnejo čez dlan. Občutek ima tak. Če bi ga opomnili na to, bi se njemu samemu videlo neumno, da nosi roko kot rogovilo, ko mu manšete vendar ne morejo pasti.«

»Pa onega-le fanta vidite, kako gre? Nekako po prstih stopa in nič ne maha z rokami, dasi ima proste. Ta se gotovo ne počuti svobodno. Kar vidim, kako so ga vzgajali. 'Kako pa hodiš!', vpije oče nad njim, 'vse čevlje boš zbil'. 'Kako to štorcklja in motovili!', mu pomaga mati. Vidite, radi neprestanega karanja in nadziranja je postalo vse ravnanje fantovo nekam utesnjeno, nesvobodno. In to se pozna tudi pri hoji. To mora biti duševno potlačen in sam vase zaprt človek, ki ima vedno občutek, da ne sme mahati z rokami, ker bi utegnil koga zadeti.«

Vsi so z zanimanjem poslušali Marka in so začeli pazno motriti ljudi, da bi našli na njih kako značilno znamenje.

»Morda se tudi motim in ni vse ravno tako, kot sem jaz sklepal,« je pripomnil Marko. »Hotel sem le pokazati, kako je treba opazovati in sklepati. Skušajte na ta način in sleherna stvar vam bo postala zanimiva.«

Mimo je švignil avtomobil. Marko je koj opazil zanimivost.

»Ali ste videli žensko v avtomobilu? To gotovo ni bogata mestna gospa, že na prvi pogled se pozna. To mora biti navadna kuharica ali natakarica. Vrag vedi, na kakšen način je prišla do tega, da se pelje v avtomobilu in sedaj kar visi iz njega, češ, ali me vidite vi vsi, ki brusite svoje pete: jaz pa v avtomobilu.«

Iz ceste so krenili po pešpoti v gozd. Svet se je že nekoliko dvigal.

Marko je velel fantom ostati nekaj časa na mestu, sam pa da bo šel naprej in bo delal različna gozdna znamenja. Po teh naj ga izsledje.

In res, ko so šli za njim, so skrbno gledali za znamenji. Marsikje so v zadregi obšli, ker niso vedeli ne kod, ne kam. Na, tu je na kolesnici začrtano znamenje »ni poti«, korak naprej pa je nalomljena vejica, znamenje, da je šel Marko vendarle po tej poti. Po dolgem prerekanju pa je nekdo le spoznal, da ta vejica ne more biti Markova sled, ker ni sveže nalomljena in je tudi listje že nekoliko uvelo. Morali so torej iskati druge poti. Podobnih zvižaj jim je Marko mnogo napravil. Končno so ga izsledili in so zagnali od veselja gromozanski hurá. Po kratkem oddihu so krenili v strmino.

Nekaj časa so vsi plezali dobro, še najmlajši, Lojzek, se je vzpenjal, da ga je bilo veselje videti. Potem pa so postajale strmine hujše in hujše, sonce je neznosno pripekalo, pihala pa ni niti najmanjša sapa. Pavle je bil prvič na plezalni poti. Kljub temu ga je plezanje navdušilo in poizkušal se je na vedno nevarnejših strminah. Ločil se je od ostalih in si izbral zelo težko steno. Stal je pred njo in zdelo se mu je, kakor da se mu posmehuje. »Kaj, ti revše, da boš splezalo name?«, mu je govorila.

»Bom! Moram!« Tako je sklenil in se je pogumno podal na pot. Že v začetku ni bilo lahko. Skala je bila precej gladka in razpoklin ni imela. Vrh je še daleč. Z vsakim korakom pa je bliže cilju. Sedaj se ne sme ozirati nazaj; lahko se mu zvrtil v glavi in strmoglavi v prepad. Samo naprej! Pogledal je kvišku. Velik previs mu je zapiral pogled. Pavle se je zavedal, da je pred največjo težavo svoje poti. »Nič ne pomaga,« si je dejal. Nazaj ne morem in ne smem. Le naprej moram.« In viseč nad prepadom je tipal z bolečimi prsti za prijemi. In tako je nazadnje z veliko mujo vendarle obšel previs. Nadaljna pot do vrha skale se mu je videla igrčkasto lahko.

Ko je prišel na vrh in se ozrl v dolino, je na vse grlo zavriskal. Ali more biti še kakšna težava na svetu, ki je ne bi premagal?, je čutil. Srce mu je burno utripalo in imel je občutek neke prijetne utrujenosti.

Ozrl se je po tovariših in jih res zapazil tam daleč na levi, kako se z nečim pečajo. Vrv mečejo. Šel je k njim.

»Zanjko napravil!« je vpil Marko nekomu tam spodaj. »Trdno zanjko napravi, saj smo se je učili!«

Pavle je prišel bliže in kaj smešen prizor se mu je pokazal. Ivanček, nežni Peškítlov Ivanček je zaostal in sedaj čepi na polici ter si ne upa naprej. Dere se se pa tako, kakor da ga bo zdajzdaj konec. Vrv so mu vrgli, toda si ne zna napraviti zanjke. Morali so potegniti vrv kvišku in sami napraviti zanjko.

»Tu vidite nesposobnost in tudi trmoglavost maminega razvajenca. Nobene težave ne obvlada in sedaj je še užaljen, ker ga nismo nesli, marveč smo ga še pustili zadaj samega. Ta ne bo v življenju nikoli nikamor prišel, ker ni niti toliko sposoben, da bi se držal materi za krilo, če bi se bilo mogoče z njeno pomočjo kam prikopati.«

Fantje so se jeli smejati in se norčevati iz Ivančka, ki so ga morali kot štor vleči kvišku.

Marko jih je posvaril.

»Ne zasmehujte ga!« je dejal, »saj ni sam kriv temu. Kriva sta napuh in slepota njegovih staršev. Raznežili so ga preveč. ‚Naš Ivanček ni razvit‘, pravi mati vpričo njega in mu s tem sugerira, da je slabič in da potrebuje pri vsaki stvari pomoči. Ako kdo kaj oponese njegovo slabo šolanje, tedaj reče mati vsa užaljena: ‚Kaj pa mislite, to ni tako lahko: vsake bukve svojega profesorja!«

Nu, ko je bil na koncu koncev Ivanček rešen iz zagate, so se odpravili dalje, ali njemu je bil ves izlet pokvarjen.

Za kosilo so imeli mrzle prigrizke, ki so jih zalili s čajem, skuhanim na mestu. Le Ivanček je imel seveda spet nekaj posebnega, neke sladke reči ali kaj. Mati mu je od časa do časa pošiljala od doma različnih priboljškov.

Popoldne so pa signalizirali. Marko jih je razdelil v grupe, ki so se razpostavile na različne, med seboj precej oddaljene točke. In potem so si drug drugemu dajali signale s pomočjo zastavic.

Le prehitro je minil dan. Nazaj grede so hoteli nekateri trgati planike, toda Marko tega ni dovolil. Dejaj je, da ni lepo trgati plemenitih in redkih cvetlic, ki so vendar najlepše, če rastejo. To je grda grabežljivost, kar delajo n. pr. nekateri z narcisami na Golici. Napulijo jih cele butare, to je mnogo več, nego jih potrebujejo za okrasitev sobe.

Pač pa so v gozdu nabrali nekaj užitnih gob, ki naj bi jih Mitja jutri, v nedeljo, pripravil za kosilo.

Domov so prišli sicer pozno v noč in zelo utrujeni, vzlic temu pa židane volje. Mitja jih je pričakoval s pripravljeno večerjo. Milan, ki je imel v svojem nahrbtniku nabrane gobe, jih je stresel kar na papir poleg svojega šotora tik ob ograji, tako se mu je mudilo spat. (Se nadaljuje.)

Dr. Gogala Stanko:

O naši duši

(Nadaljevanje.)

Običajno trdimo, da je človek po svojem bistvu miselno bitje, kar naj pomenja, da doživlja predvsem in največ misli, pa še to, da je njegova posebna dušna odlika doživljanje najrazličnejših misli. Saj smo rekli zadnjič, da so misli oni človekovi doživljaji, s katerimi še največ spoznava, ker prodira z njimi v svet resnic in dejstev in jih prinaša v svojo dušo. Priznati namreč moramo, da človek kakršnekoli predmete, pa naj bo to solnce ali moč ali roža ali žival ali podobno, mnogo bolj pozna in ve o njih mnogo več, če si jih ne osvoji samo tako, da ima predstavo o njih, temveč da tudi razmišlja in ugotovi o njih različne resnice in zakonitosti. Šele z mislimi, ki mi povedo, da tak predmet resnično je, ali pa da ima še take in take lastnosti, prodrem v globino različnih predmetov sveta okrog sebe in jih po možnosti popolno dojamem.

Razen te spoznavne posebnosti naših misli pa moremo prav pri njih ugotoviti še novo posebnost, katere pri predstavah nismo mogli najti. Zakaj kadarkoli razmišljamo o čem, n. pr. o Bogu ali o človeku ali o socialnosti ali o lepoti narave ali o čemerkoli, vedno se pri tem mišljenju javlja tudi naš subjekt ali naš »jaz«. Vedno, kadar ali samo razmišljamo o stvareh ali pa kadar z mislimi kako stvar ugotovimo, vedno dobro čutimo, da pri tem mišljenju ni v delu samo to razmišljanje, temveč da smo mi, ki mislimo oz. da sem »jaz«, ki mislim in ki se miselno odločim za nekaj. Če razmišljamo n. pr. o Bogu ali o socialnosti, dobro čutimo, da mi razmišljamo t. j. da mi duševno delamo in da se končno mi sami, ne pa naša misel, odločimo, da Bog prav gotovo je in in da je na svetu splošno, pa tudi v naši duši vse premalo socialnosti. Ob vsaki misli, pa naj bo še tako bežna ali pa tudi težavna in dolgotrajna, čutimo, da v duši res nimamo samo različnih doživljajev, temveč da za njimi stoji še nekaj, kar imenujemo z besedo »jaz«. Ta »jaz« je seveda pri vsakem človeku različen, tako da se vsi ljudje med seboj razlikujemo že po tem, da ima vsakdo svoj posebni »jaz«. Delo tega »jaz«-a pri mišljenju pa je to, da »jaz« razmišlja in da se končno »jaz« odloči za spoznano resnico in reče: to je res. Pravimo, da je delo »jaz«-a pri mišljenju tako, da zavzema napram različnim vprašanjem, o katerih razmišljamo, svojo osebno stališče. Vsak »jaz« stoji za svojo mislijo in on ji daje ono gotovost, ki jo dobi misel, ko nekaj z njo trdimo. Zato pa tudi začutimo, da je trditev vedno trditev nekoga in da če hočemo ugovarjati taki trditvi, da bomo naleteli na odločni odpor onega »jaz«-a, ki je misel doživel in ki se je za spoznano stvar tudi osebno odločil. Zato pa že po načinu, kako kdo izraža različne misli, dobro vemo, kdaj je o njih tudi resnično prepričan in kdaj ne, ker jih je od drugega človeka ali pa iz kake knjige ali pa iz pogovora prevzel in naredil za svoje. Pri vsaki misli, ki je samo privzeta, čutimo, da ji manjka hrbtnica, ki jo daje »jaz« in da je zato negotova. Od te sile, ki jo daje misli »jaz«, pa zavisi tudi prepričevalnost take misli. Reči moremo, čim bolj sem sam o čem prepričan in čim močneje čutijo drugi ljudje, da stoji za mojimi mislimi moj »jaz«, tem lažje in hitreje jih bom prepričal. Zato je za prepričevalnost drugih ljudi najprej neobhodno potrebna lastna prepričanost, ali kar pomenja isto, da stoji za mojimi mislimi čim trdneje moj »jaz«. Nikdar ne bom prepričal nekoga samo z golimi frazami in mislimi, katerih sem se samo naučil, ker ne bo čutil, da ima opravka tudi z mojim »jaz«-om. Ugovarjal mi bo in jaz se bom prej ali slej moral podati pred njim ali pa bom tudi sam začel dvomiti o resničnosti svojih trditev.

Pri mišljenju in pri mislih torej nujno sodeluje tudi »jaz« ali subjekt in ta »jaz« pravzaprav spoznava in on daje mislim ono posebno vrednost, ki odlikuje človeka kot miselno bitje. Zato pa naj vsakdo, ki hoče kako stvar miselno spoznati, dobro izrabi svoj »jaz« in naj v življenju po možnosti govori in piše samo misli, za katerimi res stoji njegov »jaz« in o katerih je zato resnično prepričan. (Se nadaljuje.)

Naša pot ni samo povratek k naravi, temveč tudi povratek k vsečloveški zavesti, ki je glavni del tega, kar je socializem.

Lahkega se loti, kot bi bilo težko, težkega pa, kot bi bilo lahko.

ZVEZA BORCEV IN STRAŽARK, VRHOVNI STAN LJUBLJANA, POSAVSKEGA UL. 9/I.

P. n.

Gotovo ste že kaj premišljevali, kako bi prebili svoj dopust, ali kam bi poslali svoje otroke na počitnice. Vleče Vas ven, iz pisarne in delavnice, v svobodno naravo, kjer je mir, sonce in čist zrak. Toda, kam bi šli? Na misel Vam prihajajo razna kopališča, Bled, morje, toda tam ni več prirodne domačnosti, ni miru in tam je tudi... no, skratka — predrago za Vas, ki nimate denarja v izobilju.

Mi imamo nekaj za Vas in za Vašo deco: **Taborenje!**

Hočemo, da postane taborenje ljudski pokret. Hočemo mladino iztrgati mestnemu življenju in jo približati božji narodi. Telo je na soncu bolj zdravo, misel bolj jasna in radost bolj iskrena nego sredi mestnega vrvenja. Hočemo biti zdravi duševno in telesno ter se hočemo v narodi vsposabljeni za življenje. Toda ne le za mestno mladino, temveč za vsakogar je taborenje najkoristnejši način letovanja. To je oddih za delavca in uradnika, je povratek v naravo za nas vse, ki smo sužnji današnjega zmehaniziranega življenja.

Zato prireja letos Vrhovni stan Z. B. S. troje počitniških kolonij: za fante, za dekleta in za družine. Poslužite se prilike! Če pa se že sami ne morete udeležiti taborenja, pošljite vsaj svoje otroke!

Prečitajte ta prospekt do konca!

Deška kolonija.

Od 3. do 31. julija v Lancovem pri Radovljici. Kraj je lep, ob Savi, prostor za igre in kopanje prvovrsten. V vsakem šotoru je prostora za štiri fante. Imeli bomo slamnjače iz jute. Za fante od 6. leta starosti naprej.

Cene:

Člani borčevskih enot in Krekovih družin plačajo dnevno Din 10.—, nečlani Din 12.—.

Popusti:

Za 7 dnevno bivanje	5% popusta,
za 14 dnevno bivanje	10% popusta,
za 21 dnevno bivanje	15% popusta,
za 29 dnevno bivanje	20% popusta.

Vpisnina (za člane in nečlane) znaša Din 10.— in je plačljiva takoj ob prijavi.

Poleg gornjih popustov bomo nudili taborjanom še druge ugodnosti.

Vodstvo bo skušalo kakor lani izposlovati četrtinsko vožnjo za vse udeležence do 16. leta starosti.

Dekliška kolonija.

Od 31. julija do 28. avgusta na istem prostoru kot deška. Pogoji in ugodnosti iste kot za deško kolonijo.

Družinska kolonija.

Od 24. julija do 21. avgusta pod Begunjščico (blizu Radovljice). Večji in solidnejši šotori posebnega tipa. Prostora v njem za pet ljudi. To taborenje je namenjeno staršem in njihovim otrokom do šestega leta starosti. Kolonijo bo vodil izvršilni komite staršev.

Cene:

- Za 2 člansko družino Din 30.— dnevno,
- za 3 člansko družino Din 40.— dnevno,
- za 4 člansko družino Din 50.— dnevno,
- za 5 člansko družino Din 60.— dnevno.

Za vsakega nadaljnega družinskega člana po Din 10.— dnevno.
Vpisnino, Din 20.— za družino, je plačati istočasno s prijavo.

Popusti:

- Za 7 dnevno skupno bivanje 10% popusta,
- za 14 dnevno skupno bivanje 15% popusta,
- za 21 dnevno skupno bivanje 20% popusta,
- za 29 dnevno skupno bivanje 25% popusta.

Razlaga: Ako biva n. pr. petčlanska družina vse štiri tedne na taborenju, plača . . . Din 1740.—
manj 25% popusta Din 435.—
je torej Din 1305.—

Zato je naša družinska kolonija zlasti primerna za številne družine.

Parada lačnih želodcev.

Posamezniki (-ice) brez družine, nad 25 let starosti, plačajo na dan Din 20.—.

Popusti:

- Za 14 dnevno bivanje 10%,
 - za 29 dnevno bivanje 20%.
- Vpisnina (plačljiva ob prijavi) Din 15.—.

Edi:

Taborna ekonomija

(Za strokovni izpit. — Nadaljevanje.)

Knjiga (kartoteka) osebnih računov.

To je knjiga, v kateri ima vsak taborjan svoj račun. Oglejmo si en primer!

OGRIN FRANCE

Matija, tovar. del.

Vrhnika, Nova cesta 47.

Datum	Za kaj	V dobro	V breme	Opomba	Štev. v blag.
2. VI.	Tabornina, 1. obrok	110.—			3
4. VII.	2.	110 —			18
"	Za vožnjo tja in nazaj	35.—			19
11. VII.	Za drobne izdatke	15.—		15.—	23
"	Vožnja tja		17:50		24
14. VII.	Pismo		2:50	12:50	32
27. VII.	Izlet		7.—	5:50	49
28. VII.	Karte		3:50	2.—	51
2. VIII.	Preskrbovalnina 22 dni		220.—		
"	Vožnja domov		17:50		107
		270.—	268.—		
	Saldo	2.—			

Take račune načrtamo v zvezek, za vsakega taborjana na poseben list. Lahko pa vodimo te račune tudi v obliki kartoteke tako, da jih načrtamo na posamezne kartončke, katere zložimo v škatljo po redu, ki nam je pač bolj prikladen (po abecednem redu, po zap. številkah, po krdelih ali drugače).

Na glavi računa je ime taborjana, naslov očeta (oz. varuha) in po potrebi še drugi podatki. Vse zneske, ki jih ekonom prejme za taborjana, piše njegovemu računu v dobro, zneske, ki jih izda zanj, pa v breme. Izdatki in prejemki se vknjižujejo sproti. Le porabljena tabornina se pripiše v breme ob koncu taborenja, oz. takrat ko odide taborjan iz tabora. Računa se za toliko dni, kolikor jih je prebil v taboru. Ob zaključku se zneski v obeh razpredelkih seštejejo in med vsotama poišče morebitna razlika. Če je v razpredelku »v dobro« vsota večja nego v razpredelku »v breme«, tedaj mora ekonom lastniku računa dotično razliko povrniti, v nasprotnem slučaju pa lastnik njemu dolguje. V razpredelku »opomba« je v našem primeru ekonom zabeleževal stanje tistih Din 15.—, ki so jih starši taborjana shranili pri ekonomu za majhne izdatke pisma i. t. d.). V razpredelnico »številka v blagajni« pa vpišemo tisto zaporedno številko, pod katero je vpisan dotični prejemek ali izdatek v blagajniški knjigi.

Knjiga obrokov.

Izgleda takole:

12. VII. 13. VII. 14. VII. 15. VII. itd.

Tek. št.	Priimek in ime	12. VII.				13. VII.				14. VII.				15. VII.				itd.			
		Z	M	K	V	Z	M	K	V	Z	M	K	V	Z	M	K	V	Z	M	K	V
1	Andolšek Franc	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2	Breznik Peter	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3	Cestnik Adolf	+		+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4	Češarek Miha	+		+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5	Dolar Franc	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-	-

Knjiga obrokov je pomožna knjiga in služi za kontrolo pri delitvi hrane. Taborjani gredo po jed vedno v redu in vsakemu napravi ekonom križec v odgovarjajoči razpredelak (Z = zajutrek, M = malica, K = kosilo, V = večerja). Kdor ne dobi jesti, ostane njegova razpredelnica prazna, oz. dobi črtico. V našem primeru vidimo, da prvi dan fantje niso dobili malice. Brškone so prišli na taborišče precj pozno in so takrat dobili zajutrek. Malica pa se ni delila. Zadnji, Dolinar, pa že 15. VII. ni bil več na hrani. Morda je zbolel in so ga poslali domov.

Pri delitvi obrokov pa se lahko vrstni red vsak drugi dan obrne, da se ne bi tisti, ki so po abecednem redu bolj pri koncu, pritoževali, da dobe vedno le postržke. Najbolj priporočljivo pa je, da dobe obed vedno najprej mlajši, starejši pa nazadnje.

Seznam terjatev.

ki je tudi pomožna knjiga, bo ekonom napravil pač po svojem najboljšem znanju. Mislimo, da ne bo delal tak seznam nobenemu posebnih preglavic, če mu bo vobče potreba voditi ga. Takih slučajev, da bi imel ekonom več terjatev za velike zneske, naj se izogiblje, ker se mu utegne zgoditi, da ne bo mogel dolga iztirjati. Seveda mora tudi sam plačevati dolgove redno, posebno dobaviteljem. S tem si pridobi njihovo zaupanje in naklonjenost in ima tudi vedno pregled o stanju svojega gospodarstva.

To bodi v dobrem knjigovodstvu. Vse knjige pa ekonom lahko še porenstavi ali pa kako drugače preuredi. Drugačne prilike bodo morda zahtevale drugačen način knjigovodstva. Glavno je, da vodimo knjige smotreno in pregledno. Prevelika natančnost in pa površnost sta pa enako vredni: obe sta zanič.

(Se nadaljuje.)

Fotografiranje

(Nadaljevanje.)

Snemanje.

Imame kamero za zvite filme in kamero za plošče. Mi se bomo ozirali le na kamero za plošče.

Ves postopek pri snemanju se razdeli tako:

1. Vloži ploščo v kaseto,
2. odpri aparat, izvleci ga na neskončno, pričvrsti ga na stativ,
3. udesi sliko na medlico, določi zaslonko in aparat zapri (če je treba, nadeni rumenico!),
4. določi čas ekspozicije in naravnaj to na aparatu,
5. oprezno izvleci medlico, vdeni kaseto in izvleci pokrov,
6. eksponiraj (snemi. Ako imaš samosprožilec, ga naravnaj in sproži!),
7. zapri kaseto in jo izvleci ter vdeni medlico. Sklopi aparat!

Pri snemanju maraš paziti, da je aparat nepremičen, pri daljši ekspoziciji, pa mora biti miren tudi predmet. — Čim bliže je predmet aparatu, tem dalj moramo eksponirati. Isti predmet, ki je bil v oddaljenosti 10 m, si eksponiral 1 sekundo, v daljavi 1 m pa eksponiraš 5 sekund.

Portrete slikaš najlažje v senci kake temne zgradbe, ki ima temno ozadje. Nikdar pa pod drevjem, ker zelenje vpija ultra-violetne žarke. Nikdar ne smeš slikati proti svetlobi (proti solncu, oknu). V sobi se postavi tako, da imaš okno za hrbtom in pada na obraz objekta (predmeta) polna svetloba. Na solncu ne slikaj portretov, ker za to je treba mnogo večšine.

Čas ekspozicije določiš po posebnih tabelah ali pa po posebnih pripravah. Vse to dobiš v trgovini z natančnimi navodili.

(Se nadaljuje.)

Stražarka:

Kakšna mora biti dekliška organizacija?

Mešana organizacija more biti prosvetna, a ne vzgojna. Potrebna je lastna dekliška organizacija z lastnim vodstvom in s svojim delovnim sistemom. Obsežene morajo biti vse starostne kategorije in sistem mora biti prilagoden vsem starostim.

Borčevsko načelo da mora starejši služiti mlajšim, se mora uveljaviti tudi pri Stražarkah. Glavni dotok pripadništva mora prihajati iz mladih.

Dekle potrebuje svojega lastnega stališča. Temu služi naša ideologija. Miselnost Borca in Stražarke mora biti enaka. Geslo vseh mora biti: Nov človek za nov družabni red! Druga zapoved, ki ni nič manj važna, pa je: Vrnite se k naravi! Rešitev današnje mladine iz duševne krize je v vrnitvi k naravi. Le vrnitev k božji naravi bo dala vsakemu preprostost in mir, enostavnost in modrost, telesno in duševno moč ter zdravje, ki ga ne pozna mladina mode in plesa.

Naj puitvzame organizacija vsako Stražarko prav vso, da postane tako organizacija vsaki gorak dom in torišče mladega udejstvovanja. Naj vsaka mladostna nepopolnost in vsako vprašanje najde tovariški odgovor v krogu tega drugega doma. Bolj nego zunanje usposobljenosti za življenje, potrebuje dekletu notranje jasnosti in zavestnosti, ki je pa ne da šola in ponavadi niti ne dom in nihče. Prav zato je toliko življenskih katastrof.

Dekliška organizacija mora biti smotrena. Sloneti mora na čuvstvenosti in graditi razumsko plat. Graditi mora novo duševnost žene in jo vzposobiti za novo dobo.

Franc Matiša:

Iz življenja vajencev

V.

Občutek nesrečnega življenja pa se je Ivanu še povečal, ko se je končala obrtna šola.

»Oh, da se je morala tako hitro končati!« je žalostno pomislil Ivan, ko je bil zadnjikrat na poti iz šole. Šola, ki mu je bila nekdanj odvrtna, mu je bila sedaj odrešilna. Kato tudi ne! Saj sta pomenila ta dva popoldneva v tednu, ko je bil pouk, čas počitka in oddiha. S šolo se je tolažil, kadar mu je bilo v delavnici posebno hudo, in v njej je pozabil na vse. Tam se je shajal s tovariši, ki večidel niso bili nač na boljšem od njega.

Na poletje, ko je bil stavbni čas na višku, je dobil tudi Ivanov gospodar mnogo naročil. Dela je bilo čez glavo in da bi čimprej vse izvršil (in seve tudi čimveč zaslužil), je dajal mojster pomočnikom delo v akord. Dvema, ki sta imela v delu štedilnike, je bil oddeljen tudi Ivan.

Pričeli so in so delali dan za dnev, od zore do mraka. Pomočnika sta delala z veliko vnemo, saj sta računala, da bosta z zaslužkom lahko poravnala dolgove, ki sta jih napravila pozimi, v času brezposelnosti. Ivan je upal, da bo od bogatega zaslužka tudi njemu nekaj padlo, zato je delal z vsemi silami, da bi bilo delo čim prej končano. Zakaj, čim prej bo naročilo izvršeno, tem večji bo zaslužek.

Prišla pa je sobota in Ivan je postal bogatejši le še za eno — razočaranje.

»Toda, gospod mojster, mislim sem, da mi boste dali danes nekaj več nego ponavadi, saj sem delal ta teden s podvojeno silo.«

»Kaj se to pravi, v e č? Ti zaslužiš lahko samo toliko, kolikor ti jaz dam, in nič več. To se pravi, da si lahko vesel, če ti sploh kaj dam. Premlad si, fanté, da bi zahteval kakšne pravice ali karkoliže. Le pojdi!«

Ivan še ni šel.

»Pa vendar, gospod mojster. Za tako delo!«

»To še ni nič. Da bi ti vedel, kako je bilo, ko sem se jaz učil. Ob štirih zjutraj smo morali priti vajenci v delavnico in pozno ponoči oditi. Sedaj ste gospodje. Pa še hočejo, da bi ne delali več ko osem ur. Ob pol devetih v delavnico, ob petih pa ven. Pospravljaj bom pa menda sam, kaj? V mojih časih nismo poznali Inšpekcij dela in drugih takih reči.«

»Vsaj še toliko vas prosim, gospod mojster, da bom imel za vstopnino na predavanje.«

»Kakšno predavanje?« se je zadrł mojster.

»O rokodelstvu.«

»Še tega je bilo treba. Včasih smo raje delali, da smo se kaj naučili, danes pa pri vseh mogočih tečajih in predavanjih, ne znajo mladi pomočniki pošteno prijeti za kladivo. Na, tu imaš, pa glej, da se zgubiš!«

Ivan je vzel podarjena dva dinarja in je šel. Francetu, ki ga je bil počakal na dvorišču, je povedal o svojem razgovoru z mojstrom.

»Mnogo si upaš,« je dejal France.

»Mnogo? Še vse premalo si upamo vsi skupaj. Da! Tako ti rečem.«

(Se nadaljuje!)

SKLEPNE DOLOČBE

(za vse tri vrste taborenj).

1. Prijaviti se je mogoče za katerikoli čas.
2. Tabornino je mogoče plačati v treh obrokih: 1. obrok do 15. maja, 2. obrok do 15. junija in 3. obrok do 1. julija (za deklško kolonijo do 15. julija).
3. Istočasno s prijavo je vplačati vpisnino (prijavnino).
4. Ako kdo prekliče svojo prijavo pred pričetkom taborenja (svojevoljno, ne da bi bila kakšna višja sila), se mu morebitna vplačila povrnejo, odštevši tabornino enega dne (skesnina).
5. Ako odide udeleženec (družina ali posameznik) predčasno domov (izvzemši slučajev bolezni ali kake druge višje sile), se mu odbije od povračila tabornina dveh dni.
6. Kdor bi ne plačal vse tabornine do pričetka taborenja, oz. v teku taborenja, bo moral zapustiti tabor dva dni pred potekom dobe, za katero je imel plačano tabornino (izjema bolezen ali katerakoli druga nezgoda).
7. Ako se kdo namenoma — radi ugodnejših cen — prijavi za daljšo dobo, ostane pa v koloniji le del prijavljene dobe, se mu naknadno zaračuna tabornina po tarifu, ki velja za dotični, krajši čas. (Zgled: Petčlanska družina bi se prijavila za 29 dni in bi plačala — s popustom — Din 1305,—, t. j. za vsako osebo na dan Din 9,—; ostala bi pa v taboru recimo le 7 dni. V tem slučaju se zaračuna tabornina le z 10% popustom, tako da pride za vsako osebo na dan po Din 1080). Ta določba seveda ne velja za slučaj bolezni ali kake druge višje sile, vsled katere bi bil prisiljen prekiniti bivanje v taboru.
8. Vpisnina se v nobenem slučaju ne povrne.
9. Plačevanje v teku bivanja v koloniji ima za posledico izgubitev ugodnosti popustov.
10. Taborno vodstvo ima pravico vsakogar in kadarkoli odsloviti iz tabora, ne da bi bilo dolžno povedati vzroke. V takem slučaju mora povrniti dotičnemu v s o neizrabljeno tabornino.
11. Vse prijave, prošnje in pritožbe je nasloviti na Vrhovni stan Zveze Borcev in Stražark, Ljubljana, Posavskega ulica 9/I.

Pri težkem opravilu.

Prijavnica.

Podpisani(a)
iz
prijavljam sebe, svojo ženo, svojega sina, svojo hčer*

na družinsko, deško, dekliško kolonijo Z. B. S. za čas od
do, t. j. dni.

Žena: rojena

Otroci:

- 1 rojen dne
- 2 "
- 3 "
- 4 "
- 5 "

Izjavljam, da so mi znani vsi pogoji in obveznosti kolonije, in jih brezpogojno sprejemam.

Ravnal se bom po določilih tabornega reda.

Obenem s to prijavnico sem vam nakazal tudi prijavnino v znesku Din

Tabornino v znesku Din bom nakazal

a) celotno do

b) v treh obrokih po Din do

V, dne 1932.

(podpis družinskega gospodarja.)

* Kar ne odgovarja, črtaj!

To prijavnico je izrezati in izpolnjeno poslati Zvezi Borcev in Stražark, Ljubljana, Posavskega ulica 9/I. kot pismo.

Čitajte »Mladi plamen«, glasilo Borcev in Stražark! V njem boste dobili mnogo zanimivega čtiva, posebno iz taborniškega življenja. Izhaja vsak mesec in stane za vse leto le Din 24.—.

Socialnost pa taka!

Kaj, mi da ne skrbimo za delavca? Poglejte, saj smo mu še srajco pustili!

Vrhovni pravilnik Zveze Borcev in Stražark

(Nadaljevanje).

2. Novinci.

Vsak, ki pride nanovo h krdelu (ali sam, ali je po kakem pripadniku pripeljan), je nekaj časa gost in sicer toliko časa, da se vodnik prepriča o resnosti kandidatovi ter da je kandidat sam na jasnem glede organizacije. Potem mu da vodnik v podpis pristopnico.

Vodnik izroči podpisano pristopnico širitelju enote, ki pri naslednji seji odbora enote predlaga sprejem novega novince. Odbor enote z navadno večino sprejme ali odkloni sprejem.

Odbor enote lahko vsak čas prestavi novince v kako drugo krdelo.

Odbor enote lahko vsak čas novince izključi, ako ima razlog za to. Razlogov izključitve odbor ni dolžan javno navesti.

Novinec ima vse dolžnosti rednih članov.

Novinec nima članskih pravic. Na zborih ne sme glasovati, ne sme nositi znaka.

Sme nositi kroj, a na ruti nima članske zvezde, nima piščalke in ne znaka.

Novinec more biti izvoljen, oz. imenovan za funkcionarja, a v teku enega meseca je dolžan položiti sprejemni izpit in obljubo.

Novinec-funkcionar ima glasovalno pravico na sejah in sestankih edinice, katere funkcionar je, ne pa na zborih enote, kjer nastopa zgolj kot pripadnik organizacije in ne kot funkcionar.

Novinec ima pripadniško legitimacijo.

Pripadnik more biti novinec največ 6 mesecev, od podpisa pristopnice oz. po dovržitvi 14 leta.

Pripadniki, ki so stari manj od 14 let, ne morejo polagati sprejemnega izpita in obljube. (Se nadaljuje.)

Vodniki med seboj*

Ta kot je naš, da se v njem pogovorimo in učimo. Mi vodniki imamo večje dolžnosti, zato moramo znati več, moramo biti boljši. Mi vodniki tvorimo vodniško družino. Od nas je odvisen uspeh organizacije. Uspeh organizacije je odvisen od naše vneme, naše delavnosti, našega značaja in spretnosti ter naše živahnosti. »Večni nemir in večni nepokojs«, železni predpogoj uspeha vsake organizacije mora izžarevati iz nas. Vedno novih načrtov, vedno novih podvzetij in činov hoče mladost. Mi moramo prodreti do jedra mladosti in zadovoljiti njene zahteve. — Vodnik je vzgojitelj. Zadovoljiti moramo zdrava hotenja, da nezdrava ostanejo pozabljena in osamljena.

Še nekaj: Kaj hočemo s purgarjem, ki je mehkužen, ki hoče le nežne ženske družbe, se zna sukati na parketu, se razume na jedračo in pijačo, ni pa odločen in korenit, ne prenese ne naporov, ne težav, ne prenese ne preizkušenj, ni zmožen za težko in požrtvovalno delo, ne za trpljenje. Mi moramo postaviti mlademu človeku nove ideale, borčevske ideale. Hočemo bojevnega človeka, požrtvovalnega in vztrajnega, samostojnega in odločnega. Borec naj ljubi boj, trud, nevarnost, naj ne precenjuje življenja in svojega blaga.

To je naš smisel: Postaviti v življenje novega človeka za novo družbo!

VODNIKI!

Ne smemo rasti vsak zase! Vsi vodniki moramo biti eno! Kar ve eden, moramo vedeti vsi. Med nami mora vladati brezpogojno bratstvo! Vodniki moramo biti elita, drugim vzgled, cilj stremljenj, pobuda! Vodnik mora biti fantom oč, brat in služabnik! Vodnik bodi Borcem lestev, po kateri naj stopajo do popolnosti.

Geslo naše, bratje vodniki, je »Služiti!« To geslo nam bodi globoko zapisano v srce. Kdor više stoji, tega več nevarnosti obkroža. Višina sama je nevarnost. Bodimo skromni, vedno služabniki, preudarni ribiči, skrbni delavci v borčevskem vinogradu in — bratje med seboj!

*) Pod tem zaglavjem bomo odgovarjali na vsa vprašanja, ki se tičejo organizacije in posebno vodniškega dela v organizaciji.

Organizacijski vestnik

VRHOVNI STAN Z. B. S.

Vrhovni stan Z. B. S. se je preselil iz Delavske zbornice v Posavskega ulico št. 9/I.

Stojimo pred akcijo za letošnja kolonijo. Ta nas bo okupirala do septembra. Podrobno delo bo od srede junija pa do srede septembra nemogoče. Zato se bodo izvedle tekme že v prvi polovici junija.

Opazamo, da smo še vse premalo uniformirani in opremljeni. Zato smo podvzeli akcijo za svoj nabavni odsek, ki bo imel v zalogi blago za srajce, hlače, rute, šotore, pokrivala, dokolenke, znake, odborniške potrebščine in pozneje tudi sportne potrebščine.

Vrhovni stan je v smislu Vrhovnega pravilnika odobril odbor Z. B. S., enote v Zalogu, in sicer:

Starešina: Grum Leopold,
Vodnik: Pangeršič Ciril,
Tajnik in blagajnik: Marn Ivan,
Širitelj: Marn Jože.

Vrhovni stan je odobril ekonomsko priročko in priznal njenemu avtorju tov. Ediju Štoku naslov tabornega ekonomista. Ekonomsko priročko priobčujemo v »Mladem plamenu«.

Začeli smo z izdajanjem ciklostiranega »Službenega lista«, ki bo strogo uradno glasilo Vrhovnega stana Z. B. S. List bo v marsičem izpopolnjeval »Mladi plamen«. Vse edinice Z. B. S. ga bodo dobivale brezplačno.

NAŠE DRUŽINE.

Zalog. Dne 4. meseca Vstajenja smo imeli ustanovni, občni zbor Borcev. Zboru je prisostvoval zastopnik Vrhovnega stana, tov. Slak Jože. Udeležba je bila sicer povoljna, le rdečih Borcev bi več potrebovali. Imamo redne tedenske sestanke. Obljube in izpita sicer še nihče nima, toda upamo, da bomo že v kratkem tudi temu zadostili. Živi!

Jesenice. Krdelo Pionirjev. Po svojih skromnih močeh urejemo tudi svoj skromen lokal. No, saj iz malega raste veliko. V zadnjem času smo si napravili precej viden vestnik krdela. Takoj ob vstopu v lokal ga moraš opaziti. Saj luči ne prižigamo zato, da bi jo stavili pod mernik...

Vrhovni stan nam priznava, da so naši sestanki najboljši. Na prihodnjih sestankih pa pričnemo s pravcato borčevsko šolo. »Delavcu dajmo izobrazbo in s tem smo mu dali vse.« Te besede dr. Jan. Ev. Kreka morajo veljati tudi za nas. Živi!

Ljubljana. Na belo nedeljo smo imeli dobro obiskan izlet pod Turenc, kjer je nekaj fantov položilo oblubo. Krdela imajo sestanke precej redno. Pionirji nadaljujejo z drugim izpitom in se deloma že pripravljajo za vodniškega. La-stavke snujejo krdelo belih Stražark.

Lesce. Težko nam je, ker nimamo lokala. Pridemo skupaj včasih tu, včasih tam. Tolažimo se pa, da bo takrat bolje, ko bomo imeli svoj lastni dom. Tekmovali bomo in se že pripravljamo. Upamo, da ne bomo zadnji.

Beli kot

KAKO NASTANE OGENJ.

Nihče ne ve, kje so ljudje najprej zažgali ogenj in kako so ga zažgali. Nekateri znanstveniki mislijo, da so imeli praljudje ogenj dolgo časa, ne da bi ga znali sami napraviti. Mogoče so ga dobili od strele ali od vulkanskega izbruha in so ga potem skozi leta in leta hranili.

Napraviti ogenj pa ni povsod na zemlji tako lahko kakor pri nas. Afriški čenec n. pr. napravi v hlođu iz mehkega lesa podolgovato vdolbino. Potem se vsede in držeč hlođ močno s kolena, drgne s klinom iz trdega lesa toliko časa po vdolbini semintja, da se prah močno segreje in začne tleti. Toda s tem še ni ogenj napravljen. Treba je prenesti iskro na lahko vpaljive snovi, suh mah ali travo, da nastane plamen.

Nekateri Eskimi napravijo ogenj tako, da vrte z veliko naglico upognjeno

palico, ki je z enim koncem na deski, z drugim pa na živalski kosti, ki jo drže med zobmi. Na podoben način postopajo južnoameriški Indijanci, le s to razliko, da pritisnejo zgornji konec palice ob svoje čelo. Seveda je čelo zavarovano z usnjeno oblogo.

Pri nas v Evropi so do srede preteklega stoletja kresali iskre z jeklom ob kresilni kamen. Iskro so vjeli na drevesno gobo. Vžigalice so se udomačile šele v drugi polovici preteklega stoletja.

Bile pa so napravljene iz žvepla in fosforja in so se večasi vžgale nepričakovano. Razširjale so tudi zelo neprijeten vonj.

Različni so načini prižiganja ognja, toda vsi slone na izkušnji, da drgnjenje povzroča toploto.

Mi imamo mnogo lažje, nego so imeli davni pradedje. Kratak potegljaj z vžigalico ob škatljico — in že gori s plamenom. Včasih se zgodi vse to še prelahko, namreč v neprevidnih otroških rokah. Na ta način je nastala že mnogoštevna požarna nesreča.

(Iz: Der deutsche Metallarbeiter, Duisburg.)

VPRAŠANJA IZ ŽIVLJENJA.

Odgovor na vprašanja v 4. številki: 1. Ime ima po svincu, s katerim so nekdanj pisali; narejen pa je iz mešanice gline in grafita. 2. 1,300.000 krat. 3. Georg Stephenson (izg. Štivenzen). 4. Cinober. 5. Kalorija — je množina toplote, ki je potrebna, da segreje en liter vode za eno stopinjo. 6. Obe sta zlitini iz bakra: bron je iz bakra in kositra, medenina pa iz bakra in cinka.

VEN!

Solnce prihaja, kliče nas ven. Pojdemo v naravo! Nerazumljivo zadovoljstvo navdaja človeka v budečih se gozdovih, na klijočih tratih, pod pomladnim solncem. Priroda je nova in tudi v nas prihaja nekaj novega. Svežost duha in telesa, tako da je vsak samega sebe vesel. Začuti Boga v prirodi in v sebi ga začuti. Pot v naravo je pot navzgor. In gremo. Naša pot ni pot zdvijane druhali. V naravo gremo radi nje same in radi sebe. Zato je smotrenost v nas. Ne iščemo umetnih solnc. V naravi najdemo pravo solnce, ki dviga v nas samozaupanje, veselje, delavnost, vztrajnost.

Le ven v naravo, iskat svobode in veselja, plemenitosti in lepote!

Dragi tov. urednik!

PISMO.

Zelo rad čitam »Mladi plamen«, posebno tisto, kar je v »Belem kotu«. Ko si nas, male, zadnjič povabil, da Ti kaj pišemo, sem takoj sklenil napisati nekaj vrstic, vsaj toliko, da Ti povem, kako rad imam »Mladi plamen«.

Če pa me boš sprejel v »beli kotic«, Ti bom še kaj pisal. Mnogo bi Ti imel povedati, veš. Ker pa ne vem, če boš sploh prebral moje marnje, počakam rajši do prihodnjic.

Pozdravlja Te **Ivan Omahen**, učenec 4. razr. v H.

Dragi Ivan!

Ko sem zadnjič napisal tisto prav na dnu »beleka kota«, sem upal, da se bo našel kdo od najmlajših bravcev »Mladega plamena«, ki se bo odzval pozivu. Vedel sem namreč, da mi imajo taki fantje mnogo povedati. In res sem uganil. Kdo pa naj bi imel mnogo povedati, če ve ravno mlad fant, ki vse v njem gori? Veš, da bom z največjim veseljem prebral vse, kar mi boš pisal.

Da pa rad čitaš »Mladi plamen«, me zelo veseli. Če boš pa še Ti kaj napisal zanj, bo še toliko lepši in z zanimanjem ga bodo čitali tudi Tvoji prijatelji, šolski tovariši in vsi fantje Tvoje vrste.

Prisrčno Te pozdravlja

urednik.

Razgled

Nemške kat. mladinske organizacije.

1. »Zveza katoliških mladeničev« ima skupno 876.879 članov pod 21. leti (od teh je 85% organiziranih v krščanski strokovni organizaciji).

2. »Zveza društev katoliških roko-delcev« ima 45.000 članov pod 21 leti.

3. »Delovna mladina (Werkjugend)«, mladinska grupa katoliških delavskih društev ima 48.095 članov.

4. »Nemška mlada sila (Deutsche Jugendkraft)«, državna zveza za telesno vzgojo ima 913.000 članov.

5. Centralna zveza katoliških dekliških organizacij ima 760.000 članic, od teh 390.000 pod 21. leti.

6. Mladinsko razgibanje katoliške zveze Quickborn, Jungborn, Kreuzfahrer, Katholischer Wandervogel, Jungkreuzbund, skupno 15.000 članov.

7. »Neudeutschland (Nova Nemčija)«, zveza katoliških akademikov, skupno 15.630 članov.

8. »Državna zveza Windhorstovih zvez«, okrog 10.000 moških in ženskih članov.

Poleg tega obstoja na Bavarskem »Zveza katoliških fantovskih društev Bavarske« s 35.220 in »Zveza južno-ameriških dekliških društev« s 25.000 člani.

Krščanska strokovna organizacija obsega 120.000 mladostnikov pod 21. leti.

Poljski Skauti nosijo mesto klobukov štirikotno kapo, »rogativka« nazvano (s ščitcem). Mesto rute imajo samoveznico, povzeto po narodnem kroju. Pripadnost k gotovi enoti se spozna po všitem grbu dotičnega mesta na levem rokavu. V južnem, goratem delu Poljske nosijo Skauti palico s sekirico na koncu. Ta palica se imenuje »ciupaga«. Tabor ima popolnoma narodno obeležje. V poljskem stilu je taborni vhod, taborni križ

in taborna kapela. Šotori in sploh vsi predmeti so okrašeni s poljskimi narodnimi okraski. Mesto indijanskih totemov postavljajo stare slovanske bogove. Prav posebno pa goje narodno pesem in narodni ples. Vsak Skaut mora znati plesati narodne plesne. V skautsko življenje so tesno vključeni narodni običaji in narodni prazniki. Na božični in velikonočni večer se zbere vsa enota v lokalu in vodnik da vsakemu košček kruha ter vošči obenem vsakemu vse najboljše k prazniku. Ob sv. Juriju je velik skautski praznik. Često je tedaj združen prvi izlet s pomladnim pozdravom. Na večer pred sv. Janezom Krstnikom narede na rekah tekme čolnov, okrašenih s cvetjem in lampiončki.

Točasno šteje poljska skautska organizacija:

1269 moških in 714 ženskih enot.

35.108 Skautov in 20.913 Skautk.

41.480 vodnikov, kuratov, komisarjev, nadzornikov i. t. d.

22.217 vodnic, funkcionark, nadzor-zornic itd.

10.788 prijateljev (podpornih članov).

Za poljskimi Skauti je celokupno javno mnenje. Država z vsemi močmi podpira Skaute. Seveda pa tudi Skauti goje vojaške spretnosti in se dobro usposablajo za vojaški stan. Država ve toraj, zakaj Skaute tako podpira.

»Svoboda«, kulturna organizacija naših socialnih demokratov je pričela ustanavljati to zimo smučarske in zadnji čas tudi izletniške odseke. Smučarji so priredili letos že tekme, ki so dobro uspele. Najbolj pa delajo dramatski odseki. Sišenska »Svoboda« prireja tudi že mladinske akademije.

Na Dunaju je čez 10.000 socialističnih Skautov (včlanjenih v internacionali v Londonu).

Za šalo in za res

Za bistre glave.

1. »KONJICEK«

(Stražarka.)

		Pre	moč		
se	ša	gne	gor	koč	mo
iz	plu	da	ko	vek	do
na	dvi	naj	min	rja	ne
za	te	je	živ	lin	člo

Reši to in stori vse, da bo tako!

2. Trgovec z vinom je zapustil ob smrti svojim trem sinovom 21 sodov, od katerih je bilo 7 polnih, 7 do polovice napoljenih in 7 praznih. Pogoji je bil, da dobi vsak sin enako število polnih, polpolnih in praznih sodov. Kako so si sinovi razdelili?

REŠITEV UGANK V ZADNJI ŠTEVILKI.

1. Kazni. Prve številke povedo red, po katerem je razvrstiti imena; druge pa povedo, katero črko je treba vzeti iz dotičnega imena. Prvo krdelo je dobilo opomin, drugo pa ukor.

2. Računska (ki pa pravzaprav ni računsko; to nam je škrat napravil): Sta dva načina rešitve. Najenostavnejši je ta-le: Mlekarica napolni trilitrsko posodo in zlije iz te v petlitrsko. To ponovi in ji ostane v trilitrski posodi en liter. Tega dá eni gospe in ji odmeri še tri litre. Ostalo mleko dá drugi gospe.

Prav so rešili: Angela Schmiedlechner, Milan Novak, Stanko Lavtižar, Jože Slak, Stanko Samarin, vsi iz Ljubljane. Vojteh in Marija Grebenšek ter krdelo Pionirjev iz Jesenic. Anton Kos iz Vojnika. Leopold Grum iz Zaloga. Franc Zagradišnik iz Maribora.

Izžrebani Leopold Grum iz Zaloga dobi v dar knjigo »Življenje« (spisal Miško Kranjec).

Za dobro voljo.

Klepetulja. »Veš, Neža, jaz sem Micki rekla, zakaj je ona rekla, da si ti rekla da sem jaz rekla, pa sem ji rekla, da sem ti rekla, da nisi nič rekla, in je rekla, da je rekla, kar je rekla.«

V šoli. Učitelj: »Mihec, ali mi lahko poveš, kako lastnost vode?«

Mihec: »Če se z vodo umivamo, postane črna.«

Drži se predpisov! Peteršilčkovi sede pri kosilu. Nenadoma vstane Janezek izza mize in se kar trikrat zaporedoma prekopicne po tleh. Starši so vsi iz sebe. »Kaj pa to pomeni?« zavpije oče.

Janezek sede na svoj prostor in mirno odvrne. »Pozabil sem namreč zdravila v stekleničici potresti, preden sem jih zavžil, zato sem jih pretresel v trebuhu. Mislim, da bo tudi tako prav.«

Proti tedenski odškodnini

Din 10.—

Vam posodimo

»VOIGTLÄNDERJEVO
JUBILARKO«

Ako jo imate 45 tednov
izposojeno, je Vaša last.

Pojasnilo dobite v

Drogeriji GREGORIČ, Ljubljana
Prešernova ul. 5.

Vpišite se v

Krekovo knjižnico!

Samo:

Din 4.— znaša mesečni prispevek za broširane
oz. Din 6.50 za vezane knjige.

ENOTE!

Naročajte:

šotore, rute, priročke, štampljke, tiskovine, knjige
in vse potrebščine preko
Vrhovnega stana Z. B. S.

Šotori (za 4 osebe)	Din 300.—
Rute: članske	Din 18.—
vodniške	Din 23.—
Priročka za I. izpit	Din 10.—
Priročka za fotografski izpit	Din 8.—
Znaki, članski	Din 4.—
Fotografije (borčevske) po	Din 4.—
Poslovne knjige: (blagajniška, članarinska knjiga, vložni zapisnik) po	Din 4.—